

Сформовані у студентів у повноцінній формі, тобт усвідомлювані і ті, що задовольняють якісним характеристикам, стратегії впливають на результати діяльності навчання, спрямованої на оволодіння іноземною мовою.

Література:

1. Тихонова Т.Б. Психолого-педагогічні резерви підвищення ефективності групової учбово-пізнавальної діяльності з вивчення іноземної мови на неспеціальних факультетах вузів: дис. ...канд. психолог. Наук: 19.00.07/ Тетяна Борисівна Тихонова; Інститут психології ім. Г.С.Костюка НАПН України.– К.,1994.-179с.
2. Федорончук Н.М. Формування психологічних стратегій оволодіння іноземною мовою / Н.М.Федорончук //Проблеми стратегій оволодіння іноземною мовою / Н.М. Федорончук // Проблеми загальної та педагогічної психології : Збірник наукових праць Інституту психології ім. Г.С.Костюка НАПН України / – К.: «ГНОЗІС».2009.-Т.XI/– Част.3 -С.410-419
3. Asamura A., Kaketa K., Miyazki T., Yoshino I. What Factors Reveal Individual Differences in Metacognition/ Asamura A., Kaketa K., Miyazki T., Yoshino I. / Abstracts of 13 European Congress of Psychology (9-12 July 2013, Stockholm).-Sweden. P. 24.
4. Huang J., Andrews S. Situated development and use of language learner strategies: voices from EFL students / Huang J. Andrews S. // Language Learning Journal. – Vol.38. – №1. – April 2010. – P.19-35

ІННОВАЦІЙНА ДІЯЛЬНІСТЬ ЯК СКЛАДОВА МОДЕЛІ УПРАВЛІННЯ ЗАКЛАДОМ ВИЩОЇ ОСВІТИ

Коробович Л. П.

кандидат педагогічних наук, доцент,

доцент кафедри менеджменту

ПВНЗ «Міжнародний економіко-гуманітарний університет

імені академіка Степана Дем'янука»

м. Рівне, Україна

Радикальні зміни, що відбуваються в українському суспільстві, поставили передо системою освіти жорстку необхідність її трансформації та адаптації до нових умов, щоб відповісти на виклик часу та зєспечити Україні, з одного боку, стійкість, а з другою – розвиток та динамізм. Досвід останнього десятиріччя показав, що найбільш перспективними

стали ті навчальні заклади, керівники яких, зберігаючи найкращі вітчизняні традиції, удосконалюються в управлінні за рахунок нового, передового.

В сучасних соціокультурних умовах України розвиток системи освіти в значній мірі визначається тим, наскільки ефективно здійснюється управління всіма її ланками. Ідеї розвитку стають однією з найбільш потужних рушійних сил в системі освіти. Радикальні зміни соціально-економічного облаштування суспільства приводять до змін вимог до освіти, їх диференціації, до необхідності задоволення цих нових потреб. В таких умовах неможлив залишитися на ринку, не розвиваючись, не вдосконалюючись та не змінюючись. Розвиток стає єдиним способом виживання. І ті, хто усвідомлює це, отримує більше можливостей для ефективного входження в нову систему суспільних стосунків.

Здійснення великих перетворень потребує великих зусиль та узгоджених дій багатьох людей. Від задуму до його здійснення складний шлях, і на цьому шляху дуже багат перешкод. Тому питання ефективності управління – одна з найбільш актуальних тем в теорії та практиці управління. Без оволодіння спеціальними технологіями управління керівникам ЗВ част не вдається реалізувати задуми інноваційних перетворень, так як, інноваційні процеси як об'єкт управління якісн відрізняються від навчально-виховних процесів і потребують інших способів реалізації управлінських функцій.

Розв'язання задач, що стоять передо освітою на стадії оновлення залежить, з одного боку, від адекватного розуміння і описання функціонуючої системи управління, а з другою – від втілення у практику нових науково-педагогічних технологій та досягнень в галузі управління. Серед таких нововведень – концепція управління за результатами. Направленість всієї системи управління на кінцевий результат передбачає не тільки особливу мотиваційно-цільову орієнтацію керівників ЗВО, але й новий підхід до інформаційного зезпечення, економічного, фінансового, педагогічного аналізу, планування, організування, контролювання та регулювання всієї діяльності закладу вищої освіти.

Педагогічна інноватика за останні десятиліття сформувалася як самостійний розділ управлінської науки. Керівники сучасних закладів вищої освіти успішн оволодівають технологією управління інноваційними процесами. Цілком очевидно, що реалізація нововведень потребує особливих механізмів управління, нових технологій, підходів і рішень.

Вибір управлінської технології – особиста справа керівника, але необхідність оволодіння тими способами, які приведуть до бажаних наслідків, до тих змін, які дійсн будуть удосконалювати, покращувати, розвивати освітню практику, тобто, допоможуть керівнику зробити вибір максимальн усвідомленим, на наш погляд, ні у кого не викликає сумнівів.

Інноваційною діяльністю є всі наукові, технологічні, організаційні, фінансові та комерційні дії, що реально приводять до здійснення інновацій задумані з цією метою. Деякі види інноваційної діяльності є інноваційними самі по собі, інші не мають цієї властивості, але теж необхідні для здійснення інновацій. Інноваційна діяльність включає також дослідження і розробки, не пов'язані прямими з підготовкою якої-небудь конкретної інновації [1].

Педагогічна інноваційна діяльність – це діяльність пов'язана з організаційно-педагогічною підготовкою освітнього процесу, оформленням, впровадженням нововведень (перетворення їх в інновації) та розповсюдженням в освітній практиці. Сьогодні розділяють поняття «нововведення» та «інновація». «Нововведення» – це оформлені результати досліджень, розробок експерименту, які можуть оформлюватися у вигляді методичних рекомендацій, технологій, документації, понять, результатів маркетингових досліджень і т.п. Розробка нововведення – це половина справи. Головне – впровадити нововведення в освітню практику, перетворити в інновацію, тобто завершити інноваційний процес та отримати позитивний результат, потім продовжити дифузію інновації.

В сучасному словнику іншомовних слів [2], що укладений О.І. Скопненк та Т.В. Цимбалюк наводяться такі характеристики даних категорій: інновація (від лат. *innovatio*, англ. та франц. *innovation* – оновлення, зміна) – це укладення коштів в економіку, яке забезпечує зміну поколінь техніки і технології привнесення нових ідей на рівні ринку [2, с. 306]; новація (пізньюлат. *novatio* – оновлення, зміна) – це щось нове, нововведення [2, с. 485]

У Законі України «Про інноваційну діяльність», «інновація» визначається як «новостворені (застосовані) і (о) вдосконалені конкурентоздатні технології, продукція послуги, а також організаційно-технічні рішення виробничого, адміністративного, комерційного іншого характеру, що істотно поліпшують структуру та якість виробництва і (о) соціальної сфери» [3].

Якщо раніше поняття нововведення та інновація в педагогіці не поділялися, сьогодні це стало реальністю.

Моделі організації освітнього процесу в інноваційному ЗВ повинні бути направлені на реалізацію місії та цілі освітньої установи. Місія обумовлює побудову освітнього процесу відповідно до принципів:

– принципу багаторівневості, який передбачає виділення у структурі підготовки фахівців ступенів (рівнів) навчання: бакалаврат, магістратура, післядипломна освіта. Рівні відрізняються один від одного вимогами до кінцевого продукту, змістом, формами підготовки, видами професійної діяльності випускників. Реалізація принципу надає студенту можливість вибору освітніх траєкторій, дозволяє інтегруватися в європейський освітній простір;

– принципу гнучкості (адаптивності), який передбачає оперативне реагування на потреби, виклики, зміни, враховує вимоги замовників та працедавців. Сприяє підвищенню конкурентоздатності ЗВ в умовах ринкової економіки;

– принципу інтенсифікації навчання, що передбачає використання технологій, які зєзпечують якість результатів навчання за менший обсяг аудиторних занять. Реалізація принципу дозволить ефективно використовувати кадрові та матеріальні ресурси ЗВО;

– принципу модульності, відповідн до якого освітня програма будується на основі функціональних модулів, кожен з яких включає вимоги до результату, змісту, технологій навчання, організації самостійної роботи, форм контролю;

– кредитному принципу оцінки трудомісткості освітньої програми, що створює умови для побудови індивідуальних освітніх траєкторій, розширення практик і стажувань студентів, використання дистанційних та інших сучасних технологій навчання;

– принципу об'єктивності контролю знань студентів, що передбачає оцінку знань студентів відповідн до затверджених критеріїв та норм.

Основна ціль створення інноваційного ЗВ полягає у розробці моделей організації освітнього процесу і управління закладом вищої освіти, які б зєзпечували підвищення привливості та якості навчання.

У рамках реалізації поставленої мети пропонується вирішення наступних завдань:

– Інтенсифікація навчальної діяльності ЗВ за рахунок впровадження технологій організації самостійної роботи студентів та вивільнення інтелектуального ресурсу викладача для науково-дослідної, проєктної та методичної роботи. Для цього повинні бути визначені: призначення технології, основні місця і позиції; розроблені: вимоги до викладачів, студентів, вимоги до навчально-методичних матеріалів для реалізації технології, нові форми навчально-методичної оцінки і контролю результату навчання: описан механізми організації робіт зі створення і впровадження освітньої технології на експериментальних майданчиках.

– Зєзпечення функціональної грамотності людини для навчання у ЗВО. Для цього передбачається розробити і впровадити блок функціональної грамотності на першому етапі навчання у ЗВО, що зєзпечить підтягування студентів до мінімальн необхідного рівня знань і умінь. Розробка та реалізація цієї технології вимагає особливої роботи з загальноосвітніми установами. У цій технології ЗВ виступає замовником для школи.

– Інтеграція освітнього процесу та практики, освітнього та професійного спільнот. У рамках цього завдання планується розробка особливої технології участі міських господарюючих суб'єктів (роботодавців) в освітньому процесі ЗВО. Зокрема, пропонується :

-розробка механізмів і форм залучення міських господарюючих суб'єктів до реалізації наступних напрямків: до розробки змісту навчання, до зезпечення практичних місць підготовки студентів, до загальної оцінки якості освіти, до участі в цільову підготовку нових кадрів для своїх підприємств.

– розробка та експериментальна апробація нових форм і способів організації освітнього процесу у ЗВ (концентроване навчання, організація самостійної роботи студентів, організація майстерень і лораторій, проектна діяльність тощо).

– організація підготовки співробітників ЗВ до здійснення інноваційної діяльності.

– організація навчання за схемою «бакалавр-магістр».

– створення системи управління освітнім процесом інноваційного ЗВО.

Головними проблемами, які гальмують сьогодні інноваційні процеси у системі освіти України є те, що вона «позбавлена загально визнаної концепції інноваційного розвитку. Інноваційні процеси здійснюються без ґрунтового аналізу тих інноваційних процесів, які відбуваються в світі, невизначеністю важелів впливу на їх розвиток. Існуючі закони та нормативно-правові акти щодо проведення інноваційної діяльності не зезпечують їй відповідного правового поля і не додають позитивних імпульсів для «народження» інновацій» [4, с. 172]. Педагогічна інноваційна діяльність є основою оновлення, чинником розвитку освітніх систем. Її результат визначають структурні та змістові зміни в роботі закладу, освітньої системи, а за певних умов – створення якісн нової педагогічної практики –інноваційного ЗВО.

Література:

1. Керівництв Осло. Рекомендації щодо збору та аналізу даних стосовн інновацій / Організація економічного співробітництва та розвитку. – 3-тє вид.; пер. з англ. – К., 2009. – 163 с. ISBN 978-966-479-016-8
2. Сучасний словник іншомовних слів : близьк 20 тис. слів і словосполучень / Уклали: О. І. Скопненко, Т. В. Цимбалюк. – К. : Довіра, 2006. – 789 с.
3. Закон України «Про інноваційну діяльність», затверджений Верховною Радою України від 04.07.2002 № 40-IV, зі змінами та доповненнями [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/40-15>.
4. Гладка Т.І. Інноваційна діяльність і гуманізація освіти: філософський аспект // Вісник Дніпропетровського університету. Філософія. Соціологія. Політологія. – 2007. – Випуск 15. – С. 172-177.